

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 265/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. V. a J. V., obe bytom N., zastúpených advokátom JUDr. P. M., N., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 16/96 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. V. a J. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2007 doručená sťažnosť Ing. M. V. a J. V. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 16/96. Sťažnosť bola doplnená ich podaním zo 6. augusta 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľky podali okresnému súdu 30. apríla 1996 žalobu o vrátenie 200 000 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd vyhlásil 17. júna 1996 rozsudok, ale Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) 17. marca 1997 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od tohto obdobia okresný súd vo veci samej opätovne viackrát rozhodol, ale v dôsledku odvolacieho aj dovolacieho konania nie je vec dosiaľ právoplatne skončená.

Sťažovateľky v priebehu konania trikrát (v roku 2000, 2002 a 2005) urgovali plynulosť postupu okresného súdu a žiadali vo veci urýchlene rozhodnúť.

V závere sťažnosti navrhli, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v predmetnom konaní porušil ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a prikázal okresnému súdu vo veci konať.

Zároveň sa domáhajú priznania finančného zadost'učinenia v sume 200 000 Sk a úhrady trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom

predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) je jedným z dôvodov odmietnutia návrhu jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

Sťažovateľky vo svojej sťažnosti namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 16/96. Sťažovateľky v sťažnosti namietali nečinnosť okresného súdu a uviedli, že predmetné konanie vedené okresným súdom nie je ešte právoplatne skončené.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany

porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a z vyjadrení účastníkov zistil, že v súčasnosti sa vec nachádza na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) od 24. júla 2007 z dôvodu, že proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 8 Co 33/07 z 8. februára 2007, ktorým zmenil rozhodnutie okresného súdu, podali sťažovateľky dovolanie.

Konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 18 C 16/96 v spojení s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 33/07 bolo právoplatne skončené 18. mája 2007.

Sťažnosť sťažovateľiek však bola doručená ústavnému súdu až 10. júla 2007, teda v čase, keď už bola vec právoplatne skončená. Od 24. júla 2007 sa spis nachádza na najvyššom súde, ktorý má rozhodnúť o dovolaní sťažovateľiek proti rozhodnutiu krajského súdu z 8. februára 2007.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť vo vzťahu k namietanému postupu proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená.

Preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľiek považoval za zjavne neopodstatnenú, a z toho dôvodu ju odmietol.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že výrok, ktorým sa sťažovateľky domáhali priznania primeraného finančného zadosťučinenia, je viazaný na vyhovie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení označených práv, ktoré sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom namietali, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označeným návrhom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2007